

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 024644 21 Кж 11
Бања Лука, 05.04.2021. године

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија др Вељка Икановића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.В., због кривичног дјела злочиначко удружење из члана 383. став 1. у стицају са кривичним дјелима отмица у покушају из члана 165. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 20. и тешко убиство из члана 149. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Р.Ћ. из Б.Л., изјављеној против рјешења Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 024644 21 Кв 12-п од 29.03.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.04.2021. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М.В. изјављена против рјешења Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 024644 21 Кв 12-п од 29.03.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 024644 21 Кв 12-п од 29.03.2021. године, утврђено је да нису престали разлози за притвор према оптуженом М.В., против кога се потврђеном оптужницом Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука, број Т12 1 КТ 0000306 17 од 30.04.2019. године, води поступак због кривичног дјела злочиначко удружење из члана 383. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС), у стицају са кривичним дјелима отмица у покушају из члана 165. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 20. КЗ РС и тешко убиство из члана 149. став 2. истог закона.

То рјешење донесено је у поступку контроле оправданости притвора, у складу са одредбом члана 202. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, 91/17 и 66/18, у

даљем тексту: ЗКП РС), из разлога прописаних у члану 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС.

Против наведеног рјешења жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Раде Ђулибрк из Бањалуке, због „повреде одредаба ЗКП Републике Српске“, са приједлогом да се побијано рјешење укине и оптужени пусти на слободу и истовремено изрекну мјере забрана из члана 185. став 1. тачке б) и г) ЗКП РС.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Аргументима жалбе браниоца оптуженог није доведена у сумњу правилност и законитост побијаног рјешења, па нема мјеста жалбеним тврдњама да је побијано рјешење донесено уз повреде Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), Устава Босне и Херцеговине и ЗКП РС.

Наиме, супротно наводима из жалбе браниоца, из образложења побијаног рјешења (на страни 3.) произлази да је ванрасправно вијеће првостепеног суда приликом оцјене оправданости продужења притвора оптуженом у овој фази поступка, испитало постојање основане сумње као *conditio sine qua non* за одређивање и продужење притвора. Позивајући се на доказе приложене уз потврђену оптужницу, побијано рјешење је закључило да из тих доказа, посматраних појединачно и у међусобној повезаности, произилази основана сумња да је оптужени М.В. починио радње чињенично описане у диспозитиву оптужнице, у којим радњама се стичу обиљежја кривичних дјела злочиначко удружење из члана 383. став 1. КЗ РС, отмица у покушају из члана 165. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 20. КЗ РС и тешко убиство из члана 149. став 2. истог закона. Утврђујући да у досадашњем току поступка, основана сумња ничим није компромитована јер чињенична подлога на којој се она заснива и даље постоји у неизмјењеном облику, побијано рјешење правилно закључује да се нису измјениле околности у погледу постојања овог општег услова за продужење притвора.

Правилност утврђења о постојању основане сумње да је оптужени у стицају починио наведена кривична дјела и валидност датих разлога за такав закључак као мјеродавно образложење прихвата и овај суд у цјелости, па се не могу прихватити неаргументовани приговори жалбе зановани на тврдњи да је побијаним рјешењем учињена повреда одредби члана II/3. Устава Босне и Херцеговине и члана 5. став 3. тачка ц) Европске конвенције, које пружају заштиту од произвољног лишавања слободе.

Околност да су сви свједоци јавног тужилаштва на главном претресу измјенили исказе дате у истрази па да више није утемељено позивање на основу сумњу као општи услов за одређивање притвора (коју околност жалба посебно наглашава, уз тврдњу да су искази из истраге прибављени на незаконит начин), нема тај значај који јој жалба придаје, посматрано с аспекта правилности чињеничне основе побијаног рјешења на којој је заснован закључак о постојању

таквог степена сумње, супстанцираног у основаној сумњи. Ово из разлога што се, по оцјени овог суда, приликом одлучивања о притвору суд не може упуштати у оцјену законитости доказа изнесених у контексту одлуке о притвору, нити у оцјену недослиједности у исказима свједока датих током истраге и на главном претресу, а слиједом тога ни вриједносног значаја тих исказа као доказа, јер закључак о законитости и валидности тих исказа као доказа мора произаћи као резултат оцјене свих изведених доказа на главном претресу како појединачно тако и у међусобној повезаности. Ради тога је неоснован жалбени приговор заснован на тврдњи да, након што су свједоци пред судом побили своје исказе из истраге, више не постоји основана сумња као општи услов из члана 197. став 1. ЗКП РС за одређивање и продужење притвора.

Надаље, правилност чињеничног утврђења на којем је заснован закључак побијаног рјешења о постојању притворских разлога из одредбе члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС, за даље задржавање оптуженог у притвору, а ни ваљаност датог образложења за такав закључак, жалбеним приговорима нису доведени у сумњу.

Ово с тога што чињеница да је оптужени био у бјекству и лишен слободе по међународној потјерници, цјењене у повезаности са тежином дјела за које се оптужени терети потврђеном оптужницом (посматрано с аспекта прописане казне затвора за та дјела), представљају околности које указују на опасност од бјекства, па како из наведених чињеница произлази оправдана бојазан да би оптужени након пуштања на слободу могао побјећи, то и даље постоји разлог за продужење притвора оптуженом предвиђен одредбом члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС.

Правилност таквог закључка није доведена у питање неујерљивим аргументима жалбе када истиче да недоступност оптуженог органа гоњења није мотивисана његовом намјером да избјегне правди, него да је његово бјекство резултат страха да би, након убиства П.Б. (за које се он неосновано терети), приликом лишавања слободе могао бити лишен живота, а знао је да ће кроз поступак екстрадиције бити у прилици да брани своју невиност на суду. Такву тезу жалба ничим не аргументује, а неујерљивост и неоснованост ових разлога којим жалба оправдава бјекство оптуженог произилази већ из саме чињенице да лишавање слободе неког лица, које је под сумњом да је извршилац кривичног дјела, носи евентуални ризик повреде тјелесног интегритета тог лица или неког другог лица укључујући и полицијског службеника само у случају пружања отпора од стране лица које се лишава слободе. Оптужени је критичног догађаја имао могућност избора да избјегне сваки евентуални ризик повреде било чијег тјелесног интегритета приликом његовог лишавања слободе тиме што не би пружао отпор његовом лишавању слободе и предао се органима гоњења. Међутим када је након критичног догађаја оптужени напустио мјесто пребивалишта и отишао у иностранство, те по потјерници лишен слободе и изручен органима гоњења, онда из тога сасвим логично слиједи закључак да је бјекство оптуженог у иностранство мотивисано намјером да избјегне кривично гоњење. Наведене околности указују на опасност од бјекства за случај пуштања на слободу оптуженог и у овој фази поступка.

Исто тако, аргументима жалбе није доведена у сумњу ни правилност утврђења чињеница на којима се заснива закључак о постојању нарочитих околности које оправдавају бојазан да ће оптужени боравком на слободи поновити кривично дјело. Ово из разлога што такав закључак побијано рјешење првенствено заснива на чињеници да је оптужени и раније осуђиван и то на казну затвора у трајању од осам година за кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 149. став 2. у вези са чланом 20. КЗ РС на штету М.К., те да је по изласку из затвора након издржане казне, према пријави оштећеног поднесној полицији, и даље пријетио том оштећеном.

Чињеница да је оптужени специјални повратник у извршењу дјела тешког убиства из члана 149. став 2. КЗ РС, јер је према чињеничном опису дјела у потврђеној оптужници основано сумњив као извршилац и овог кривичног дјела у стицају са кривичним дјелом отмице и кривичним дјелом злочиначко удружење, те чињеница која се огледа у понашању оптуженог након издржане казне затвора по осуди за покушај истог дјела и манифестована у пријетњи оштећеном према којем је дјело извршио, и по оцјени овог суда представљају нарочите околности која оправдавају бојазан да ће оптужени боравком на слободи поновити кривично дјело. Па имајући у виду да се за ово кривично дјело може изрећи казна затвора од 3 (три) године и тежа казна, онда је правилан закључак побијаног рјешења о постојању притворског разлога садржаног у одредбама члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС (који се огледа у интерацијској опасности) за даље задржавање оптуженог у притвору и по овом притворском разлогу.

С тога залагање жалбе да се притвор укине, односно, да се исти замјени мјерама забране, није основано.

Из наведених разлога жалбу браниоца оптуженог је ваљало одбити као неосновану, а на основу одредбе члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић